ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce: **M. M.,** zast. JUDr. Irenou Slavíkovou, advokátkou, se sídlem AK Wenzigova 5, Praha 2, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Praha 5, Křížová 25, proti rozhodnutí žalované ze dne 9. 11. 2009, č. j. X, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 5. 5. 2010, č. j. 42 Ad 24/2010 – 20,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovené zástupkyni žalobce JUDr. Ireně Slavíkové, advokátce, **se určuje** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši 1600 Kč. Odměna bude ustanovené zástupkyni vyplacena do 60 dnů od právní moci rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností brojil žalobce (dále jen „stěžovatel“) proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 5. 5. 2010, č. j. 42 Ad 24/2010 – 20, (dále jen „napadené usnesení“), jímž bylo pro zpětvzetí žaloby žalobcem zastaveno řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 9. 11. 2009, č. j. X.

Uvedeným rozhodnutím žalované byl žalobci přiznán podle § 43 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění platném do 31. 12. 2009 a s přihlédnutím k čl. 40 a čl. 45 a 46 odst. 2 nařízení rady (EHS) č. 1408/71, částečný invalidní důchod ve výši 1079 Kč měsíčně.

Žalobu, kterou žalobce proti tomuto rozhodnutí podal, vzal dne 5. 5. 2010 zpět, a krajský soud s ohledem na tuto skutečnost řízení o podané žalobě podle § 47 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) zastavil.

Proti tomuto usnesení krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost, kterou následně doplnila jemu ustanovená zástupkyně. Stěžovatel uvádí, že nesouhlasí s výrokem usnesení, a dále, že jeho zdravotní stav neodpovídá posouzení lékaře v České republice. V doplnění kasační stížnosti potom stěžovatel uvádí, že žalobu vzal zpět při ústním jednání soudu dne 5. 5. 2010 s tím, že podá novou žádost o invalidní důchod s ohledem na nepříznivý zdravotní stav z neurologického hlediska. Dále namítá, že si dostatečně neuvědomil následky tohoto úkonu, které měly za následek vydání napadeného usnesení. Teprve s určitým odstupem času si uvědomil složitost případu a nutnost jeho projednání před soudem. Dále podrobněji poukazuje na svůj zdravotní stav a na důvody, pro které nesouhlasí s rozhodnutím žalované. Závěrem stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadené usnesení krajského soudu a věc mu vrátil k novému rozhodnutí.

Žalovaná se přes výzvu krajského soudu ke kasační stížnosti nevyjádřila.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadené usnesení soudu v souladu s ustanovením § 109 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Po přezkoumání napadeného usnesení krajského soudu nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud zjistil ze soudního spisu, že stěžovatel podal proti shora označenému rozhodnutí žalované žalobu ze dne 25. 1. 2010. Při ústním jednání u krajského soudu dne 5. 5. 2010 výslovně vzal žalobu zpět s tím, že v poslední době u něj převažují neurologické potíže. Bere tedy žalobu zpět a podá novou žádost o invalidní důchod s ohledem na nepříznivý zdravotní stav z hlediska neurologického. Poté krajský soud řízení o podané žalobě podle § 47 písm. a) s. ř. s. zastavil.

Podle § 47 písm. a) s. ř. s. soud řízení usnesením zastaví, vzal-li navrhovatel svůj návrh zpět; šlo-li však o společný návrh více osob, vezme předseda senátu toliko zpětvzetí návrhu jedním z navrhovatelů usnesením na vědomí.

Podle § 37 odst. 4 s. ř. s. navrhovatel může vzít svůj návrh zcela nebo zčásti zpět, dokud o něm soud nerozhodl.

Vzhledem k tomu, že projev vůle stěžovatele, vyjádřené v průběhu ústního jednání dne 5. 5. 2010 před krajským soudem, zaprotokolovaný ve spisu, je zcela jednoznačný a nevzbuzuje pochybnosti o tom, že jím stěžovatel zamýšlel ukončení řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného jeho zastavením, a vzhledem k tomu, že ke dni projevu zpětvzetí nebylo v řízení u krajského soudu o věci rozhodnuto, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že podmínky pro zastavení řízení před krajským soudem podle § 47 písm. a) s. ř. s. byly splněny.

Stěžovatel v kasační stížnosti uvedl, že si dostatečně neuvědomil následky tohoto úkonu (zpětvzetí žaloby), které měly za následek vydání napadeného usnesení. Teprve s určitým odstupem času si uvědomil složitost případu a nutnost jeho projednání před soudem.

Nejvyšší správní soud zvažoval proto podanou kasační stížnost i pod zorným úhlem institutu *odvolání úkonu*. Tento institut upravuje § 41a odst. 4 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř."), a jeho úpravu lze s ohledem na § 64 s. ř. s. použít přiměřeně i pro řízení ve správním soudnictví. Podle § 41a odst. 4 o. s. ř. může být úkon odvolán, jen jestliže jeho odvolání dojde soudu nejpozději současně s tímto úkonem. Stěžovatel však doručil soudu kasační stížnost, obsahově směřující k odvolání zpětvzetí žaloby, dne 28. 6. 2010, tj. až poté, kdy žalobu při ústním jednání vzal zpět (dne 5. 5. 2010), a současně i poté, kdy soud v důsledku zpětvzetí žaloby řízení o žalobě zastavil (téhož dne, tj. dne 5. 5. 2010).

Nejvyšší správní soud uzavírá, že kasační stížnost, obsahově směřující k odvolání zpětvzetí žaloby, podaná proti usnesení, jímž bylo na základě tohoto zpětvzetí řízení o žalobě zastaveno, nemá účinky odvolání úkonu podle § 41a odst. 4 o. s. ř. Skutečnost, že si stěžovatel zpětvzetí žaloby dostatečně neuvědomil, a nyní by chtěl, aby se soud jeho žalobou zabýval, nezpochybňuje projev vůle ve zpětvzetí vyjádřené, ani správnost rozhodnutí krajského soudu, který řízení o žalobě zastavil.

Podobné závěry ostatně vyjadřuje i konstantní judikatura Nejvyššího správního soudu. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2003, č. j. 3 Ads 36/2003 - 54, www.nssoud.cz, *jestliže žalobkyně ve svém podání výslovně uvedla, že žalobu proti rozhodnutí správního orgánu bere zpět, soud za splnění podmínek § 37 odst. 4 s. ř. s. řízení dle § 47 písm. a) s. ř. s. zastaví.* Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 Azs 82/2007 - 43, www.nssoud.cz, potom platí: *I. Odvolání zpětvzetí žaloby vyjádřené v kasační stížnosti proti usnesení, jímž bylo na základě tohoto zpětvzetí řízení o žalobě zastaveno, nemá účinky odvolání úkonu podle § 41a odst. 4 o. s. ř. II. Skutečnost, že si stěžovatelka zpětvzetí žaloby rozmyslela a chtěla by, aby se soud její žalobou zabýval, nezpochybňuje projev vůle ve zpětvzetí vyjádřené, ani správnost rozhodnutí krajského soudu, který řízení o žalobě zastavil.*

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladu řízení příslušelo, náklady řízení nevznikly.

Nejvyšší správní soud dále rozhodl o odměně ustanovené zástupkyně stěžovatele JUDr. Ireny Slavíkové, advokátky. Odměna byla určena za dva úkony právní služby po 500 Kč (převzetí a příprava zastoupení a doplnění kasační stížnosti ze dne 29. 9. 2010) za použití § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhl č. 177/1996 Sb. ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s ustanovením § 9 odst. 2 téže vyhlášky. Dále ustanovené zástupkyni přísluší náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky po 300 Kč za každý úkon.

Odměna ustanovené zástupkyni stěžovatele tedy přísluší v celkové výši 1600 Kč a bude jí vyplacena do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 2. února 2011

JUDr. Petr Průcha
předseda

senátu